

„Pentru a scăpa de gândul inevitabilului...”

Aproape o jumătate de oră a stat trenul înainte să intre în gară și nimeni nu știa motivul. Tot felul de presupuneri s-au auzit printre călători. Un domn mult mai tânăr, care stătea vizavi de mine, s-a exprimat de-a dreptul nemulțumit pentru că își va pierde trenul de legătură. Când a auzit că eu n-aveam nicio grabă, deoarece intenționez să rămân în B., ca să folosesc acolo băile, el s-a informat plin de viață:

„Există în B. distracție bună, muzică bună și altele asemenea?”

I-am răspuns că în privința aceasta nu sunt la curent.

„Eu sunt permanent în călătorii”, mi-a răspuns el la aceasta. „Eu vizitez un oraș după altul, ca să mă distrez și în felul acesta să scap de gândul la inevitabil.”

Ultimele cuvinte, care erau însoțite de un suspin abia auzit, mi-au trezit compasiunea pentru străin.

„Ce înțelegeți prin „inevitabil?””, am întrebat eu.

„Păi, firește că moartea”, a răspuns el. „Este ceva îngrozitor să trebuiască să mori. Îmi dau toată osteneala imaginabilă să nu mă gândesc la aceasta. De aceea vizitez unele după altele toate locurile mai mari unde există concerte bune. Cât timp ascult muzică bună, îmi uit nenorocirea și devin mai liniștit. Nu vă merge și dumneavoastră asemănător? La urma urmei, doar toți oamenii trebuie să moară.”

„Așa este. Dar moartea și-a pierdut boldul pentru mine”, am răspuns eu liniștit, spre marea uimire a celui care stătea vizavi de mine.

„Cum să înțeleg aceasta?”, a întrebat el interesat.

„Foarte simplu. Eu nu mai am nevoie să mă *tem* de moarte. Prin credința în Domnul Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, care a mers la moarte *pentru mine*, sunt eliberat de puterea ei întunecată. Ea nu mă mai poate speria, pentru că ea nu înseamnă pentru mine numai intrarea într-o țară mai bună, țară unde mă așteaptă odihna și fericirea și unde voi vedea îndeplinită marea mea dorință, să-L văd pe Isus.”

Străinul mă privea cu o uimire vizibilă. Deoarece nu răspundea nimic, am folosit ocazia să lămuresc ceva mai îndeaproape una și alta din cele ce spuseseam. Am vorbit despre Hristos, cum a venit El din cer pe pământ și a coborât în adâncurile morții, ca să-i elibereze din legăturile morții pe toți cei care își iau refugiul la cruce într-o credință sinceră. La urmă am explicat că prin învierea din morți a Domnului Isus, a fost adusă dovada că El, Fiul lui Dumnezeu, a biruit victorios moartea și a nimicuit-o.

Tovarășul meu de călătorie ascultase atent. Când am tăcut, el a spus cu un suspin adânc:

„Da, toate acestea sunt simple pentru dumneavoastră, pentru că le credeți. Am citit și eu odată Biblia, dar n-am înțeles nimic.”

La aceste cuvinte, capul său căzuse înainte și, trecându-și mâna peste frunte, a adăugat gânditor:

„Dacă cer sfatul rațiunii mele, nu mai găsesc niciun loc pentru credință.”

„Aici aveți dreptate”, am răspuns eu. „Dar rațiunea noastră nu este competentă, deoarece este limitată. Rațiunea dumneavoastră nu va putea să vă slujească niciodată când este vorba despre

lucruri divine. Dar ea nici nu trebuie să vă stea în cale. „Cu inima se crede spre dreptate”, spune Scriptura. Hristos Se adresează inimii. De aceea vă sfătuiesc: citiți Biblia încă o dată, și anume, *cu toată inima dumneavoastră!* Rugați-L pe Dumnezeu să vă ajute să înțelegeți Cuvântul Său. Atunci se va face lumină și în inima dumneavoastră și veți afla cât de fericit poate Domnul să vă facă.”

Deoarece între timp trenul intrase în gară, eu am încheiat discuția noastră oferindu-i tovarășului meu de călătorie un tractat. În schimb, el mi-a înmănat cartea sa de vizită și a spus, luându-și rămas-bun:

„Nu voi uita cuvintele dumneavoastră. Vă mulțumesc din inimă pentru ele. Niciodată nu mi-a prezentat cineva așa de limpede și de simplu aceste lucruri. Vă promit că mai citesc încă o dată Biblia. Dar dacă prin aceasta iarăși nu va apărea nicio schimbare în starea mea interioară, nu mi va rămâne nimic altceva de făcut, decât ca în săptămânile următoare să rămân o vreme, alternativ, în: Bruxelles, Amsterdam și Berlin, ca să mă dau astfel din calea gândului la inevitabil.”

Triste cuvinte de încheiere! Nu este mai bine, a trebuit să-mi spun, în loc să aștept plin de nesiguranță o schimbare interioară, ca acest bărbat tânăr, să mă încredințez în credința simplă Aceluia care „a desființat moartea” și care poate să transforme teama de „inevitabil” în bucuria vieții eterne? Cuvintele tovarășului meu de călătorie sunt ecoul sumbru a ceea ce în inimile a mii de oameni nu se reduce niciodată la tăcere: teama groaznică în fața morții. Prin desfătarea cu ce oferă lumea privind distracțiile, acești oameni sărmani caută să reprime ceea ce la sfârșit totuși nu se lasă reprimat. Moartea și eternitatea sunt, pur și simplu, doi factori pe care omul trebuie să-i pună la socoteală. „Oamenilor le este rânduit să moară o singură dată.” Iată aici inevitabilul! Dar, slavă Domnului! există o înviere dintre morți. Aici, câte unul ridică din umeri. Nebunie, să crezi în înviere! Firește, pentru rațiune este de neînțeles. Dar rațiunea noastră nu ne joacă uneori farse? Nu suntem înconjurați de minuni de neînțeles? Nu este anotimpul primăverii, pe care îl trăim tocmai acum din nou, tot o minune, o realitate minunată care se repetă permanent în fața ochilor noștri? Viața încolțește din moarte. Tot așa încolțește viața și neputrezirea din moartea lui Hristos pentru cei care cred. Ei, cei care aici jos au purtat chipul celui din țărână, vor purta cândva chipul Celui ceresc. Pentru ei, moartea va fi înghițită pentru totdeauna de victorie. Bucurie eternă va fi peste capetele lor, deoarece, ca unii care și-au spălat hainele, au drept la pomul vieții și la cetatea eternă (compară cu Apocalipsa 22.14).